Tiit Sepa
Eefa
HÜÜDNIMEGA
SIUG

1

Riina laamendas. Naine oli põhjalikult endast väljas ja ma sain väga hästi aru, mis põhjusel. Riina on nimelt krooniline alkohoolik, kuigi naine ise eitab seda visalt. Põhiliselt töötab ta minu majapidajannana. Tal on väike kuueaastane tüdrukutirts Heidi, kellele ma pean teinekord olema isa eest, sest naine ise unustab ennast mitmeks päevaks kusagile joomapunkrisse. Laps on ema ringihulkumisega harjunud ja võtab asja rahulikult. Minul on Vaimõisas korralik elamine ja viinamees ma enam pole. Pealegi tutvusin imelise naise Synnega. See juhtus minu näituse avamisel Tallinnas. Hiljem selgus, et Synne oli mind otsinud, et minuga tuttavaks saada. Ka minu vast remonditud auto oli tema ära rikkunud, et võiks mulle küüti pakkuda. Nii me tutvusimegi. Sellest arenes välja ennastunustav armastus, mida noorelt leseks jäänud naine väga vajas. Ja mina samuti. Elu oli mulle trikke teinud ja minu eelmised armusuhted on kõik igavikuteed läinud. Esimesest abielust on mul 22-aastane poeg Lauris, kes reipalt isa jälgedes astub. Juba jõudis ta toksida ühe kena noore piiga lapseootele ja ma olen nüüd vanaisa. Issand küll – neljakümne kahe aastaselt! Aga minu esimesel naisel on veel toredam. Tema on alles nelikümmend üks ja juba vanaema. Tegelikult ega ta sellest hooli. Me saame hästi läbi ja käime teineteisel külas. Oleme sõbrad ja minu

arvates on hea sõprus palju etem kui elada koos kehvade abikaasadena.

Synne on minu kirju eluga täielikult leppinud. Minu endisest naisest on saanud tema sõbranna ja ta saab kogu seltskonnaga suurepäraselt läbi. Temal on Raplas noorem õde, õemees ja õetütar, kuid naine suhtleb nendega üsna harva. Synne endisel mehel ja Ingridi mehel polnud omavahel klappi. Mingi vimm tuli sisse ja nii see ka jäi.

Teine õde saab märtsis kahekümneaastaseks. Tema elab kusagil Kodila kandis oma noormehe juures. Vahel helistab ta Synnele, kuid mina pole seni temaga veel kohtunud.

Synne ema on juba viis aastat surnud. Isa on naisel teoreetiliselt elus ja täiesti olemas, aga otsida teda Pärnu avarustest on küll võimalik, kuid mõttetu. Mees pole oma laste vastu huvi tundnud ja Synne leidis, et ka tema ei peaks isa pärast liialt pead vaevama. Loomulikult saaks jõukas tütar isa korralikult toetada, kuid ilmselt ei taha seda Synne ega isa. Pean veel lisama, et Synne isa on rahvuselt ukrainlane. Nooruses oli Synne koduseks keeleks vene keel ja naine valdab seda siiani suurepäraselt.

Just praegu kukkus Riina toas röökima ja mu minia Epp vaatas üle ukse elutuppa. Tüdruk oli ehmatanud olemisega, kuigi on juba mõnda aega Vainul elanud.

„Olge vaiksemalt," keelas Epp „Väike Agne-Mari jäi just magama."

Riina ei teinud keelamisest väljagi. Läksin ja sakutasin naist.

„Tule mõistusele! Mida sa röögid!"

„Ise tean!" lõugas naine. Sellist hüsteeriat polnud ma enne tema juures märganud. Naine on üsna juhmi olemisega, kuid on osanud ennast ikka vaos hoida. Nüüd paistis, et enam see ei õnnestu, sest eit polnud juba kaks kuud ennast täis tõmmanud ja kahjuks määravad harjumused suuresti meie elu, kui me ei suuda nendest üle olla.

Riina hüppas püsti ja näppis laia kuldketti, mille oli toonud soomlane Simo. Juhtus nii, et üks minu kunagistest paljudest armukestest oli mässitud loosse, mis oli seotud satanistliku usurühmitusega. Peale selle tootis ta koos isaga oma maja keldris narkootikume. See kohutav harrastus hävitas kogu tema elu: ta poeg poos ennast üles, ta ise mürgitati arestimajas ja kaksikutest tütred, kelle isa too soomlane oligi, jäid ilma vanemateta. Tüdrukud olid küll narkomaanid, ent kui ma lapsed enda juurde võtsin, mõjus õhuvahetus neile soodsalt ja neiud muutusid üsna asjalikuks. Loomulikult oli selles oma osa ka sügaval vapustusel, mille nad üle elasid. Uimasteid tüdrukud enam ei tarvitanud. Mind pani see lausa imestama, sest ausalt öeldes olin arvanud, et neid enam päästa ei saa, aga võta näpust! Tüdrukud küll suitsetasid, kuid narkotsi... ei. Seda ma nende juures ei täheldanud. Neiud käisid korralikult koolis ja nende hinded olid head. Tänu Märjamaa gümnaasiumis töötavale endisele klassiõele sai Synne laste tegemistel pidevalt silma peal hoida ja me olime piigadega rahul. Nende kirjul minevikul polnud tähtsust ja tüdrukud ei kippunud seda ka meenutama.

Esialgu ei tahtnud Simo lastest kuuldagi, aga kui ta naine suurema summa rahaga jalga lasi, otsustas mees lapsed lõpuks enda juurde võtta. Kuna mees oli juveeliärimees, siis tõi ta meile kingituseks neli jämedat kuldketti. Kui avastasime, et mees oli pedofiili kalduvustega ja lootis ilmselt neide hoopis voodis ära kasutada, muutusid ka tema kingitused nii vastikuks, et ma andsin oma keti Riinale. Naisele lisas kallis kett muidugi eneseuhkust ja ta hakkas endast natuke liiga palju arvama. See meid ei häirinud, kuid tema märatsushoog küll.

„Ma lähen koju!" karjus naine. „Enam ma sinu paska ei kasi! Kus Heidi on?"

„Last ma sulle ei anna," sõnasin rahulikult. „Sa oled hüsteerias ja kes teab, mida sa tüdrukule teha võid."

„Too tüdruk siia või ma annan sulle sellise kolaka, et sa näed nädal aega linnukesi!" möirgas paks naine.

„Aitab, Riina," ütles Synne rangelt. „Sa tead, et ma olen politseinik. Kui sa lollusi ei lõpeta, paneme su käed raudu ja viime Tallinna. Esialgu magad end politsei arestimajas välja ja hiljem viiakse sind hullumajja."

Riinale ei meeldinud Synne jutt. Domini-Ca-Mordusega oli naisel juba ebameeldiv kogemus olnud ja ta oli mitu päeva Tallinnas eeluurimise all veetnud. Õnneks pääses ta siiski ilma suuremate tüsistusteta. Sai ainult tugeva mürgituse joogist, mida ta pühal üritusel joonud oli. Koos alkoholiga viis see kokteil ta mitmeks nädalaks haiglasse ja sellest oli naisel tekkinud hirm käraka suhtes. Ka politseinikke kartis ta pööraselt. Muidu üdini tervel naisel polnud isegi oma perearsti ja nüüd korraga selline jama. Paneb mõtlema.

Riina haaras jope ja sööstis uksest välja hilise novembri kargesse vaikusse. Nägin, kuidas ta mööda sopast teed kaskede taha kadus.

Läksin magamistuppa. Kaksikud tüdrukud olid väikese hirmunud Heidi enda vahele võtnud, teki alla pugenud ja rahustasid last:

„Emme läks juba ära. Ära karda, Heidi. Küll ta varsti jälle heaks muutub," lohutas Gaili ja paitas tüdruku tumedat sakris juuksetukka.

„Lähme nüüd elutuppa ja mängime arvutiga," pakkus Maili ja lükkas teki pealt.

„Lähme." Heidi noogutas õnnetult ja võttis Gailil käest kinni. Kaksikud said juba neljateistaastaseks ja olid väikesele neiule asjalikeks hooldajateks. Tegelikult pidas Heidi tüdrukuid oma õdedeks. Üksik laps tundis puudust inimlikust lähedusest. Isa tal polnud. Tal olid küll ka lihased õde-venda, kuid need olid temast palju vanemad ega arvanud joodikust emast midagi. Kindlasti oli kummalgi neist juba oma pere ja ema käisid nad kord kolme aasta jooksul vaatamas.

* * *

„Jubedus," sõnas Synne ja istus ateljees tugitooli. Olen kunstnik ja vahel ma maalin, kuid viimasel ajal on aega jäänud väheseks ja igasugu asjatoimetused neelavad kogu mu loomeproduktiivsuse.

„Jah," kinnitasin. „Peaks minema hiljem teda vaatama. Kes teab, mida ta teha võib."

„Helista talle," soovitas Synne.

Võtsin mobla ja valisin numbri.

„Noh! Mis vaja?" kähvas Riina.

„Kas sa oled elus või? Polegi veel vihast lõhki läinud?" küsisin.

„Ära ilgu ta kallal," hoiatas Synne sosinal.

„Sinu pärast ma surema küll ei hakka!" lõugas naine, nii et mu kõrval hakkas valus.

„Milles mina süüdi olen?" imestasin.

„Keri põrgu!" röögatas Riina ja pani telefoni kinni.

„Elus," mühatasin.

„Hea seegi," kohmas Synne. Naine oli kaunis oma lüheldase kasvu ja kreemikate juustega. Enne olid tal pruunid juuksed, kuid tänapäeval võib juuksevärvi vahetada nagu talvel kindaid. Ka kaksikud, kes enne olid blondid, hiilgasid nüüd särtsakate punapeadena ja olid oma nuppudega üsna rahul.

Uksest astus sisse Epp. Sihvakas tüdruk toetas ennast vastu ahju ja küsis:

„Kuhu Lauris nii kauaks jääb?"

„Ta läks alevisse toitu tooma. Küll ta tuleb," rahustasin neidu.

„Tema mobiil ei vasta," lausus neiu nukralt. „Äkki juhtus midagi."'

„Küll ta tuleb, ära muretse. Tead, et meest tuleb hoida nagu koera: hästi sööta, mitte narrida ja vahel jooksu peale lasta."